

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΥΔΡΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΥΔΡΑΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΜΟΝΟΝ ΤΩΝ ΑΝΤ. Ν. ΜΑΝΙΚΗΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ· ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ : ΑΓ. ΚΩΝ/ΤΙΝΟΥ 9· ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ
ΕΤΟΣ 7' - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1939 ΑΡΙΘ. 9 (81)

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ & ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΝΤΩΝΗΣ Ν. ΜΑΝΙΚΗΣ
ΚΑΤΟΙΚΙΑ : ΕΛΛΗΣΠΟΝΤΟΥ 18 - ΑΘΗΝΑΙ (2)

ΑΛΗ ΠΑΣΑ ΤΕΠΕΛΕΝΛΗ ΚΑΚΟΥΡΓΙΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΣΑΧΙΝΗ ΜΑΡΤΥΡΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Λήγοντος του 1806 ή Ρωσία και ή Τουρκία περιήρχοντο και πάλιν εις ένοπλον θήξιν· μοιρα δέ θωσσιική υπό τον ναύαρχον Σινιάβιν, διατρίβουσα εις τό Ίόνιον, του οποίου αι νήσοι έτέλουν υπό θωσσιικήν κατοχήν, έπλεεν άρχομένου του 1807 εις τό Αίγαίον, προς εξέγερσιν των κατοίκων των νήσων και εις έπικειμένην μετά του τουρκικού στόλου συνάντησιν.

Τήν 17 Φεβρουαρίου ο Σινιάβιν εύρίσκειτο πρό της "Υδρας (1) της οποίας πολλοί των πλοιαρχων και τινες των προκρίτων, οι σημαντικώτεροι μάλιστα, ήσαν Ρώσοι υπήκοοι. Ουτοι, είτε εκόντες, είτε παραπεισθέντες υπό του Σινιάβιν εκήρυξαν την κατά του σουλτάνου άνταρσίαν και παρέσυραν εις αυτήν και την πλειονότητα των κατοίκων.

Ο Σινιάβιν προέβη τότε εις την έπίταξιν πλοίων προς ύπηρεσίαν του στόλου του και προς δι-οργάνωσιν καταδρομής κατά των φερόντων τουρκικήν σημαίαν πλοίων, ως και των φερόντων την σημαίαν της Γαλλίας, μετά της οποίας ή Ρωσία ήτο επίσης εις πόλεμον.

Εν των προς καταδρομήν έπιταχθέντων ήτο και ή "Ιρις (2). Ίδιοκτίζεται αυτοϋ, έξ ήμισείας εκάτερος, ήσαν ο Αντώνιος Χατζή—Τούκας, ο οποίος ήτο και κυβερνήτης αυτοϋ, και ο Δημήτριος Σαχίνης.

Είτε τον πρώτον έθεώρει ο Σινιάβιν ως ιδιοκτήτην, είτε τον δεύτερον, ή έπίταξίς της "Ιριδος ήτο αναπόφευκτος, διότι ο πρώτος ήτο Ρώσος υπήκοος και υπόχρεως εις στρατιωτικήν εισφοράν, ο δεύτερος δέ ήτο υπήκοος Γάλλος, υπήκοος έχθρικής προς την Ρωσίαν δυνάμεως, και τό πλοίον κατέσχετο ως λεία πολέμου.

Υπερμεσοϋντος του 1807 ο πόλεμος έτετρατίζετο και ο Σινιάβιν άπεσύρετο εις Κέρκυραν. Οι επαναστάται δέ εγκατελείποντο εις την διάκρισιν του καπουδάν πασά. Εκ των ακολουθησάντων τον στόλον του Σινιάβιν πλοιαρχων ο Αναστάσιος Μπαλής συλληφθείς κατά την διάρκειαν των έχθροπραξιων παρά την Τένεδον και άλειφθείς δια πίσσης, έκρεμάσθη από τινος κεραιάς της ναυαρχίδος και εκάη ζών· ο δέ κυβερνήτης της "Ιριδος Αντώνιος Χατζητούκας συλληφθείς εν "Υδρα βραδύτερον υπό άποσταλέντος εκ Κωνσταντινουπόλεως μουμπασίση και άχθείς εις Κωνσταντινουπόλιν έβλήθη εις σάκκον και έβυθίσθη εις τά ύδατα του Βοσπόρου (3). Οι πρόκριτοι Αλάφας Κουντουριώτης, Δημήτριος

Τσαμαδός, Αναστάσιος Κοκίνης, Νικόλαος Γιακουμάκης Τομπάζης και Νικόλαος Οικονόμου, άρχηγοί της άνταρσίας, δια να σώσουν την κεφαλήν των έδραπέευσαν (4) και δια να τύχωσι συγγνώμης έδελάνθησαν κολοσιαία ποσά εις δωροδοκίας και εί-άποζημιώσεις λειών, τας οποίας είχαν μόν κάμει τά υπό "Υδραίους εις ύπηρεσίαν του θωσσιικού στόλου καταδρομικά, εκορπώθη όμως ο Σινιάβιν και οι καταδρομείς του (5).

Όπωςδήποτε, αυτοί έπαθον οτι πάσχουν επαναστάται, όταν μία επανάστασις καταστέλλεται· άλλ' έπαθον ζημίας και άλλοι άνεύθυνοι. Ο Δημήτριος Σαχίνης μάλιστα, ο οποίος ούτε την άνταρσίαν ήσπασθη, ούτε τό πλοίον του είχε συγκατατεθή να δώση, υπέστη αυτός δια τας πράξεις των άλλων την άπώλειαν του πλοίου του και μαρτυρικόν μετά του πρωτοτόκου υιοϋ του θάνατον, άθώς αυτός, πεσών θύμα της άδικίας και των άρπακτικων διαθέσεων του "Αλή πασά των Ίωαννίνων, επί τη προφάσει οτι ήτο και αυτός επαναστάτης.

Τό τραγικόν τέλος του ήτο γνωστόν εκ των έξής δλίγων τά οποια έγραψεν ο Rouqueville, πρόξενος της Γαλλίας εν Ίωαννίνος :

«Οϋτω υπό την προστασίαν της σημαίας της Αυτοϋ Βρετανικής Μεγαλειότητος ήρπασεν (ο "Αλή πασάς) μίαν "Υδραϊκήν κορβέτιαν άποπλεύσαν εκ Κερκύρας με γαλλικά ναυτιλιακά έγγραφα. Διοικείτο υπό "Υδραίου πλοιαρχου διομαζομένου Σαχίνη και δύο υιών του, των οποίων έσπευσα να ζητήσω την άπελευθέρωσιν. Τό δικαίον ήτο υπέρ ημών· ή αποκατασταθείσα της εν Κωνσταντινουπόλει πρεσβείας ημών έμπιστοσύνη μου παρείχε την έλπίδα, οτι τοϋτο τό παρόμοιον, προστιθέμενον εις τόσα άλλα, τά οποια είχομεν κατά του "Αλή, θα έπειθε τό διβάνιον να μās δώση περιφανή ικανοποίησιν. Άλλοίμονον! Ο Σαχίνης ήτο "Ελλην· ο έχθρός του τον κατηγορεί οτι είχεν ύπηρετήσει τό 1807 τον στόλον του Σινιάβιν κατά την ναυμαχίαν της Τενέδου, και ή Πύλη, ή οποία πάντοτε ήρέσκετο να χύνη αίμα χριστιανικόν, διέταξε να πέση ή κεφαλή του.

"Εσωσα ευτυχώς ένα των υιών του (6) και δλόκληρον τό πλήρωμα του πλοίου "Ιρις (7) χωρίς τότε να άμφεβαλλον· οτι δέκα έτη ύστερον, οι άτυχεις αυτοί θα έξεδίκουν εν τω αίματι των Τούρκων τό υπό των τυράννων των χυθέν αίμα του πλοιαρχου

των, κατορθώσαντες να θριαμβεύση ἡ σημαία τοῦ σταυροῦ εἰς τὰ κύματα τοῦ Αἰγαίου.

Δὲν ἀμφέβαλλον μετὰ τὸ κακούργημα τοῦτο τοῦ δεσποτισμοῦ ὅτι ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις εἶναι ἀπιστος, ἀφοῦ δύναται ἀτιμωρητὴ νὰ παραβιάζη τὸ διεθνὲς δίκαιον. Δὲν διείδον λοιπὸν ἄλλο εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ Σαχίνη καὶ τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ του, συλληφθέντων ὑπὸ τὴν σκέπην φιλικῆς σημαίας, παρὰ ἄφρονα ἔξαψιν φανατισμοῦ» (*).

Τὸ ἔγνωρίζομεν ἐπίσης ἐκ τῶν ἐξῆς ὀλίγων τὰ ὁποῖα ἔγραψεν ὁ Ἀραβαντινὸς εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἀλῆ πασᾶ.

«Ἐπῆλθε δὲ τότε καὶ τὸ ἀκόλουθον συμβῶν ἀρκοῦντως ἐνδεικτικὸν τοῦ ἄκρου δεσποτισμοῦ τοῦ Ἀλῆ καὶ τῆς ἐντελοῦς ἀδιαφορίας, ἣν πρὸς τὴν κεντρικὴν κυβέρνησιν ἐδείκνυεν, ἐπιβάλλων ὡς νόμον μόνον τὴν αὐθαίρετον θέλησίν του. Κατὰ Μάιον τοῦ 1810 προσωμοίσθη ἐν τῷ λιμένι τοῦ Μούρτου Ὑδραϊκὴ τις κορβέττα, φέρουσα ναυτιλιακὰ ἔγγραφα ὑπὸ Γαλλικῶν Ἀρχῶν ἐκδεδομένα καὶ σημαίαν Γαλλικὴν, ἣτοι ἐμβλήματα τῆς κραταιοτέρας τότε Εὐρωπαϊκῆς δυνάμεως. Πληροφορηθεὶς ὁ Ἀλῆς ὑπὸ κατασκόπων, ὅτι ὁ ἰδιοκτῆτης καὶ πλοίαρχος τῆς κορβέττας Δημήτριος Σαχίνης παρῆν ἐν τῷ ὑπὸ τὸν ναύαρχον Σινιάβιν ὄσσεικῶ στόλῳ, ὅτε οὗτος ἐν ἔτει 1807 κατεναυμάχησε τὸν ὀθωμανικὸν παρὰ τὴν Τένεδον, διέταξε τὴν κατάσχεσιν τοῦ πλοίου. Ἀπαγαγὼν δὲ μετ' ἀπαντος τοῦ πληρώματος εἰς Ἰωάννινα ἐθανάτωσεν αὐτὸν καὶ ἕνα τῶν υἱῶν του, πρὸς οὐδὲν λογισάμενος τὴν ἐπέμβασιν καὶ τὰς διαμαρτυρίας τοῦ ἐν Ἰωαννίνοις Γάλλου προξένου Rouquerville» (**).

Δεπτομερεῖα; ὅμως τῆς συλλήψεως τοῦ Σαχίνη καὶ τῆς ἀρπαγῆς τοῦ πλοίου του μανθάνομεν ἐξ ἀντιγράφου περιγραφῆς, φερούσης τὸν τίτλον «Σημείωσις τῆς οἰκογενείας μας» τοῦ ἐπίσης συλληφθέντος, ἀλλὰ διαφυγόντος υἱοῦ τοῦ Γεωργίου, ἐνὸς τῶν πλέον διακεκριμένων πλοίαρχων τῆς Ὑδρας κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπαναστάσεως καὶ ναυάρχου τοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ ἔθνους. Τὰ δὲ κατὰ τὸν μαρτυρικὸν θάνατόν του μανθάνομεν ἐξ ἔγγραφου τοῦ Γεωργίου Τουρτούρη, διατελοῦντος τότε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἀλῆ πασᾶ, σωζομένων ἀμφοτέρων τῶν ἔγγράφων τούτων εἰς τὸ Ἱστορικὸν Ἀρχεῖον Ὑδρας ἐκ δωρεᾶς τοῦ ναυάρχου Μιχαὴλ Γούδα, συγγενοῦς τῆς οἰκογενείας Σαχίνη. Ἀπόσπασμα τοῦ πρώτου ἀφορῶν τὰ κατὰ τὴν σύλληψιν καὶ τὴν ἀρπαγὴν τοῦ πλοίου, καὶ τὸ δεύτερον, ἀφορῶν τὸν μαρτυρικὸν θάνατόν του ἀραθῆτομεν ἕνεκα τοῦ μεγάλου αὐτῶν ἐνδιαφέροντος.

* *

(*) «Μετὰ μῆνας τινὰς ὁ Ἀλῆ Πασᾶς τῶν Ἰωαννίνων ἔστειλε πρὸς τὸν πατέρα μου τὸν Γενοβέλην ζητῶν νὰ ἀγοράσῃ τὸ καράβιον μας προσφέρων 32 χιλ. δίστηλα, καὶ ἐπειδὴ ὁ πατὴρ μου ἐζήτησε 40 χιλ. δὲν συνεφώνησαν καὶ ἀνεχώρησεν.

Οἱ Κορφοὶ πολιορκοῦντο τότε στενὰ ἀπὸ τὰ ἀγγλικά πλοῖα, ἐκυρίευσαν Παξοὺς καὶ νησίδιον Φανόν. Ἐμπορὸς τις Ἀποστόλης Πατρινοῦς συνεφώνησε μὲ τὸν πατέρα μου εἰς ναῦλον τὸ καράβιον μας διὰ 7 χιλ. (δίστηλα) νὰ φορτώσωμεν εἰς Κορφοὺς ἄλλας νὰ ξεφορτώσωμεν εἰς Ἀγκῶνα καὶ νὰ ξανα-

φορτώσωμεν σιτᾶρι νὰ τὸ φέρωμεν εἰς Κορφοὺς. Φορτωμένου τοῦ καραβίου, ξαναἔστειλεν ὁ Ἀλῆ Πασᾶς πρὸς τὸν πατέρα μου διὰ τὴν ἀγορὰν τοῦ καραβίου, καὶ ὅτι ἔδιδεν τὰς 40 χιλ. δίστηλα. Ὁ πατὴρ μου ἀπεκρίθη ὅτι ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸ ταξίδιον διότι τώρα, δὲν δύναμαι κατὰ τὰς συμφωνίας ἔχω μὲ τὸν ἔμπορον. «Φορτώσαντες τὸ καράβιον ἀνεχωρήσαμεν ἀπὸ Κορφοὺς ἀρχὰς Μαΐου» ἀρξάμεν ὑπὸ τοῦς Ἀγίους Σαράντα, καὶ μετὰ δύο ἡμέρας ἀνεχωρήσαμεν, καὶ αὐθημερὸν ἀρξάμεν εἰς Μοῦρτον ἢ Σύβοτα τῆς Ἀλβανίας (S. Nicola), Ἄναγκαίως ἔπρεπε αὐτοῦ νὰ ἀρξώμεν ἐξ αἰτίας τῶν πολιορκούντων Ἀγγλων καὶ νὰ περιμένωμεν ἀρμόδιον καιρὸν νὰ ἀναχωρήσωμεν, καὶ ἂν τυχὸν ἠθέλαμεν συναπαντήσῃ ἀγγλικὸν πλοῖον, τοῦλάχιστον νὰ εἴμεθα μακρὰν τῶν Κορφῶν μερικὰ μίλια, καὶ δείχνοντας πρὸς αὐτὸν τὰ οἰκονομικὰ ἔγγραφα εἶχαμεν, ὅτι φορτώσωμεν εἰς Μεσολόγγιον, νὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ ὑπάγωμεν ἐλευθέρως εἰς Ἀγκῶνα ἄλλ' ἢ τύχη μας εἶχεν ἀποφασίσει τὴν παντελῆ δυστυχίαν τοῦ ὁσπιτίου μας.

«Ὁ ἀγᾶς τοῦ τόπου ἦτον καὶ σκαλιέρης ὠνομάζετο Καμπέρης εἶχε καὶ ἀδελφὸν ὀνόματι Ρεσοῦλ. Οἱ ρηθέντες ἔλαβον μετὰ τοῦ πατρὸς μου πλαστὰς φιλικὰς σχέσεις ἤρχοντο καθημέραν ἐπὶ τοῦ καραβίου, καὶ ὁ πατὴρ μου ἠπῆγε πρὸς αὐτούς.

«Διὰ τῆς ἐπικρατούσης γαλήνης δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἀναχωρήσωμεν ἀπὸ αὐτοῦ. Τὴν 16 Μαΐου ἡμέρα τρίτη, ἡμέρα τῆς δυστυχίας μας καὶ τοῦ ἀφανισμοῦ μας, διὰ τοῦ Ρεσοῦλ ἀγᾶ προσεκλήθησαν ὁ πατὴρ μου καὶ οἱ ἀκόλουθοι ἐπιβάται, διδάσκαλος Κος Θεόδωρος Ράκος, Γεώργιος Σπανιολάκης, δύο νέοι Κορφιάται, ἕνας διάκονος Ἰάκωβος, μετονομασθεὶς Ἀριστείδης, καὶ ὁ ἀδελφὸς μου Ἀντώνιος, νὰ δειπνήσουν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Καμπέρ ἀγᾶ οἱ ρηθέντες παρεκίνησαν καὶ ἐμὲ καὶ ἐπήγαμεν ὅλοι ὁμοῦ. Μετὰ ἕνα λαμπρὸν δεῖπνόν καὶ ἀφοῦ ἐχορεύσαμεν ἀρκετὰ, εἶπον τοῦ πατρὸς μου νὰ ἀναχωρήσωμεν διὰ τὸ καράβιον μας. Ἀκούσας τοῦτο ὁ Καμπέρης, μᾶς εἶπε νὰ καθήσωμεν ὀλίγον, καὶ ἀμέσως ἕνας ἄλλος ἀγᾶς ἔβγαλεν ἀπὸ τὸν κόρπον του ἕνα φιρμάνι καὶ μᾶς λέγει ὅτι εἶναι ἀπὸ τὸν Ἀλῆ Πασᾶν βεβύρησιν τῶν Ἰωαννίνων, καὶ ἄρχισε νὰ τὸ διαβάσῃ ἔλεγεν οὕτως. Νὰ πιάσετε τὸν καπ. Σαχίνην καὶ τὸν γραμματικὸν του, ὅστις ἤξευρε τὸ βιβίον καραβιοῦ καὶ νὰ μᾶς τοὺς στείλετε ἀσφαλῶς. Προσέχετε νὰ μὴν πειράξετε ἀπὸ τὸ καράβι οὔτε βελόνα. Ματαίως ἐστάθησαν οἱ λόγοι τοῦ πατρὸς μου, τὸ ὅτι δὲν γνωρίζω φιρμάνι, ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι Γάλλος, διότι εἶχαμεν γαλλικὴν σημαίαν, καὶ τὸν κόνσολόν μου γνωρίζω. Ὁ Καμπέρης τοῦ ἀπεκρίθη ὅτι θὰ ὑπάγῃς μὲ τὴν βίαν. Κάτι ἠθέλησα νὰ κινηθῶ ἐγὼ, καὶ ἀμέσως μὲ περιεκύκλωσαν διάφοροι Τοῦρκοι, μοὶ ἄρπαξαν καὶ ἐν μαχαιρώμῃ εἶχα εἰς τὴν ζώνην μου. Οὕτως ἐμείναμεν μὴ θέλοντες ὅλην τὴν νύκτα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Καμπέρη τριγυρισμένοι ἀπὸ Ἀλβανούς.

«Τὸ πρῶτ' δι' ἐνὸς Ζακυνθίου καὶ δύο ναυτῶν μας Παξινῶν ἠπάτησαν τοὺς ἐν τῷ καραβίῳ λοιποὺς ναῦτας καὶ ἐβγαίνοντας εἰς τὴν ξηρὰν τοὺς ἤφεραν καὶ τοὺς ἔβαλαν ὑπὸ φύλαξιν εἰς τὸν σταῦλον τῆς οἰκίας τοῦ Καμπέρη μετὰ τοῦτο ὑπῆγαν

ἐπὶ τοῦ καραβίου μας, τὸ κυρίευσαν καὶ τὸ λεηλάτησαν.

«Ὁ Κορς Σπανιολάκης καὶ λοιποὶ ἤθελον ἂν ἦτον δυνατὸν νὰ δραπετεύσω ἐγώ, νὰ ὑπάγω εἰς Πάργαν ἢ Κορφοῦς, νὰ εἰδοποιήσω τὴν διοίκησιν καὶ νὰ λάβῃ μέτρον διὰ τῆς ἀπελευθερώσεώς μας. Ὁ πατέρας μου ἦτον τῆς ἐναντίας γνώμης.

«Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἐφθασεν ἕνας ἀγῶς ἀπὸ τὴν Ἄρπιτσαν διαταγμένος ἀπὸ τὸν τύραννον Ἄλῃ νὰ πληροφορηθῇ δι' ἡμᾶς. Ἐπῆγαν μὲ τὸν πατέρα μου ἐπὶ τοῦ καραβίου καὶ πρὸς τὸ ἑσπέρας ἐπέστρεψαν· ἐπῆραν καὶ 4 ναύτας μαζί διὰ νὰ λάμνουν κουπί. Ἐμβαίον ὁ πατήρ μου εἰς τὴν αὐλήν, συναπῆντησεν ἔμὲ καὶ λέγει, Γεώργιε, φροντίσε μαζί μὲ τὸν Ἀντώνιον νὰ φύγετε· δὲν εἶναι καλὸν νὰ εὐρεθοῦμεν καὶ οἱ τρεῖς εἰς χεῖρας ἐνὸς αἰμοβόρου τυράννου. Ὅλοι ἀνέβαινον διὰ τῆς σκάλας εἰς τὸ σπήτι· ἐγὼ οἶπτων ἕνα βλέμμα τριγύρω μου, ζητῶ τὸν ἀδελφόν μου, δὲν τὸν ἐπιτύχω· ἔβγαίνω ἔξω τῆς αὐλῆς, μὲ προσκαλεῖ ἕνας Τοῦρκος νὰ ξαναέμβω. Ἐτραβήχθη ἀπὸ τὸ παραθύρον. Ἀμέσως κατέβην εἰς τὸ παραθαλάσσιον· ἡ βάρκα ὅπου ἔβγαλεν τὸν πατέρα μου καὶ τὸν ἀγῶν, ἀπεμακρύνετο φωνάζων τῶν ναυτῶν, πλησιάζουν, τὸν λέγω τὸν σκοπὸν μου διὰ νὰ ἀναχωρήσωμεν· ἕνας ἐναντιώθη, τὸν ἔβγαλα ἔξω κατόπιν μου ἤρχετο ἕνας ναύτης μας Θεόδωρος τ' ὄνομα, Ροῦσσοσ, τὸ γένος· τοῦ εἶπον νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν βάρκαν καὶ ὑπήκουσεν· ἔμβῃκα λοιπὸν κι' ἐγώ, ἐκάθησα ὑπὸ τὰ καθίσματα· ἡ ὥρα ἦτον πρὸς τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου· εἰς τὸν λιμένα ἦτον ἀραγμένα δύο καράβια καὶ ἕν μαρτίγον Γαλαξιώτικα· διαταγὴ εἶχον ἀπὸ τὸν ἀγῶν νὰ μὴ ἀφήσουν βάρκα ἢ καϊκι μῆτε νὰ ὑπάγῃ ἐπὶ τοῦ πλοίου μας ἢ νὰ ἀναχωρήσῃ. Φωνάζοντάς μας ἀπὸ τὰ Γαλαξιδιώτικα, τοὺς ἀπαντήσαμεν, καὶ ἀμέσως διηυθύνθημεν πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦτο τὸ μαρτίγον· πλησιάζομεν, φωνάζουν οἱ Τοῦρκοι ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ Καμπέρη εἰς ὅλα τὰ καράβια νὰ τρέξουν νὰ συλλάβουν τὸν καπετὰν Γεώργη ὅπου φεύγει· τραβοῦν διαφορὰς τουφεκιάς κατ' ἐπάνω μας· ἕνας ναύτης δέλιασεν ἀπὸ τὰ βόλια ἔπεσαν τριγύρω μας· τὸν ἔβαλα ὑπὸ τὸν μπάνκον· πιάνω μὲ τὸ ἕνα χεῖρ τὸ κουπί, μὲ τὸ ἄλλο τὸ τιμόνι καὶ διευθύνω νὰ ἔβγωμεν ἔξω τοῦ πορθμοῦ· ὁ λιμὴν σχηματίζεται ἀπὸ ἕν νησιδίον· πλησιάζομεν ὑπ' αὐτὸ· οἱ Τοῦρκοι τρέχουν εἰς μίαν ἄλλην θέσιν, μᾶς τουφεκίζουν, ματαίως· νύκτα· ἔβγήκαμεν εἰς τὸ πέλαγος· ὅσον νὰ ἔμβουν οἱ Τοῦρκοι εἰς διαφόρους βάρκας, ἡμεῖς ἀπομακρυνόμεθα κατὰ καλὴν μας τύχην πῆρε τότε μπόρα (προβέντζα) ἔγινε σκότος, ἡ θάλασσα ἔγινε βουνόν, ὅθεν πλαγίως τραβῶντες κουπί ἀπεμακρύνθημεν, δὲν ἤξεύρω πῶς· ἡ θεία Πρόνοια. Πρὸς τὴν αὐγὴν φθάσαμεν εἰς τὸ ἀκρωτήριον Βίανσο τῶν Κορφῶν· ἦτο ἀκόμη σκότος· ἐπέσαμεν εἰς τὸ ὄχθα· ἐκάθησεν ἡ βάρκα· πέσαμεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἔβγήκαμεν εἰς τὴν ξηρὰν δοξάζων τὸν θεόν.

«Τὸ πρωὶ λαβὼν τὸν Θεόδωρον μαζί μου καὶ μετὰ μεσημβρίαν ἐφθάσαμεν εἰς Κορφοῦς, τὴν δὲ βάρκαν ἀφήσα μὲ τοὺς δύο ναύτας εἰς τὸ ἀκρωτήριον. Εἰς τὴν Πόρτα Ρεμούντα (πόρτα τοῦ Φρουρίου) συναπάντησα τὸν μπαρμπέρη μας μαστρο Χρηστον Πρεβεζάνον· ἰδὼν με σχεδὸν γυμνὸν μοι ἔδωκε τὰ παπούτσια καὶ τὸ φέσι του. Ἀμέσως ἐπῆγον

εἰς τὸν πατρικὸν μας φίλον συνταγματάρχην Κον Νικόλαον Παπάζογλου· διηγήθη πρὸς αὐτὸν τὴν αἰχμαλωσίαν μας καὶ τὴν ἰδίαν ἡμέραν μὲ παρρησίασεν εἰς τὸν διοικητὴν στρατηγὸν Δονσελότ, καὶ ἀφοῦ ἔμαθε καταλεπτῶς τὸ δυστυχὲς συμβάν μας, μοι ἀπεκρίθη ὅτι, μένε ἡσυχος καὶ θὰ φροντίσω ἐγὼ περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἔστειλεν ἀπεσταλμένον τοῦ πρὸς τὸν πρόξενον Κον Πουκουβιλ εἰς Ἰωάννινα ζητῶν ἀπὸ τὸν παστᾶ νὰ ἀφήσῃ τὸν πατήρ μου, λοιπούς, καὶ καράβιόν μας ἐλεύθερον.

«Μετὰ μερικὰς ἡμέρας στενοχωρηθεὶς ἠναγκάσθη καὶ σὺναξα μερικοὺς ἀνθρώπους διὰ νὰ ὑπάγω νὰ κυριεύσω τὸ καράβιόν μας, μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ συνταγματάρχης Παπάζογλος, μὲ εἶπεν ὅτι διὰ νὰ μὴ ριψοκινδυνεύσω, νὰ δμιλήσῃ τοῦ διοικητοῦ, νὰ μᾶς δώσῃ μίαν κανονοφόρον καὶ νὰ ἐπιτύχω καλύτερα Ἐπαρρησιάσθημεν πρὸς αὐτόν, τοῦ φανέρωσα τὸν σκοπὸν μου, δὲν συγκατένευσεν ἀλλὰ μ' ἀπηγόρευσεν αὐστηρῶς.

«Σχεδὸν ἑννέα μῆνας θρόφουμον μὲ ματαίως ἐλπίδας. Ὁ Κορς Πουκουβιλ ἐλθὼν εἰς Κορφοῦς, ἐπῆγα πρὸς αὐτόν, καὶ μὲ ἐπληροφόρησεν ὅτι ὁ πατήρ μου καὶ ἀδελφός μου εἶναι ζωντανοὶ εἰς πολλὰ στενοχωρίαν, καὶ ὅτι ὁ τύραννος δὲν τοὺς ἀφήνει ποτὲ εἰς μίαν θέσιν, ἀλλὰ τοὺς μεταθῆται πότε εἰς τὴν Κλεισοῦραν καὶ πότε εἰς τὴν Τεπελένην. Μοι ἐπρόσθεσεν νὰ τοῦ δώσω δύο φορέματα νὰ τοὺς ὑπάγῃ ἀλλ' ὕστερον δὲν τὸ ἔκρινε εὐλόγον. Ἀναχωρῶν αὐτὸς ἀπὸ τοὺς Κορφοῦς μοι ὑπεσχέθη πολλὰ ὑπὲρ πατρός καὶ ἀδελφοῦ καὶ ὡς ἐπληροφορήθη ἐπάσχισεν, ἀλλ' ὁ τύραννος δὲν ἤκουσε τότε τινα.

«Τὸ 1812 Ἰανουαρίου 7 διὰ τοῦ Κον Παπάζογλου ἔλαβον συστατικὰ γράμματα παρὰ τοῦ Κυρίου Ματθαίου Λεσέψ καὶ Δαντσελότ πρὸς τὴν ἐν Κωνσταντινούπολιν γαλλικὴν πρεσβείαν. Ἐμπαρκαρίσθη εἰς τὸ καράβι τοῦ συγγενοῦς μου κατ. Κυριακού Σκούρτη, ἐφθασα εἰς Ὑδραν τὰς 17 τοῦ ἰδίου μηνός, ὅπου διέμενον σχεδὸν ἕνα μῆνα. Ἐμπαρκαρίσθη εἰς τὸ πλοῖον τοῦ πενθεροῦ μου καὶ ξεβαρκαρίσθη εἰς Σονατζίκι τῆς Ἀνατολῆς καὶ διὰ ξηρᾶς πέρασα ἀπὸ Βουρλά καὶ τὸν Φεβρουάριον ἐφθασα εἰς τὴν Σμύρνην. Ἀμέσως παρρησιάσθη πρὸς τὸν γαλλικὸν πρόξενον κύριον Δαβίδ, ὅστις μὲ ὑπεδέχθη φιλοφρόνως, μοι ἔδωκεν ἕν τάρταρον νὰ με συνοδεύῃ διὰ Κωνσταντινούπολιν, ὅπου μετὰ δέκα ἡμέρας ἐφθασα. Εἰς τὸν δρόμον ἐτραβήξαμεν πολὺ κρύο.

«Ἐπῆγα κατ' εὐθείαν εἰς τὸ γαλλικὸν παλάτι, ὃ τότε πρέσβυς κύριος Λατονομομπούργ ἐλείπεν εἰς Γαλλίαν. διευθύνεν ὁ Κορς Δουβάλ. Ἐδωσα πρὸς αὐτόν τὰ ἔγγραφα μου, μοι ὑπεσχέθη ὅτι θέλει φροντίσει διὰ τὴν ὑπόθεσίν μας. Μοι χορήγησεν μίαν κάμαραν εἰς τὸ παλάτι καὶ ἕν τάρταρον νὰ συνοδεύσῃ ὅπου ἤθελα ὑπάγει. Μετὰ δέκα ἡμέρας μοι εἶπεν ν' ἀναχωρήσω, καὶ ὅτι ἡ Πόρτα ἔστειλεν φιομάνι εἰς τὸν Ἄλῃ παστᾶν, νὰ ἐλευθερώσῃ ἀνθρώπους καὶ καράβι. Τὸν εὐχαρίστησα καὶ βαρκαρισθεὶς εἰς τὴν σκούναν τοῦ Νικολοῦ Κουλάτση μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐφθάσαμεν εἰς Ὑδραν.

«Ἐπέρασαν τρεῖς μῆνες καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐμάθομεν τίποτις, ἀποφάσισα νὰ ὑπάγω εἰς Κορφοῦς, ἡ μητέρα μου καὶ ὁ πενθερός μ' ἔδωκεν μ' ἀφήσαν.

Ἐκτοτε θετικῶς δὲν ἐμάθομεν τὸ τέλος ἔλαβεν ὁ πατήρ μου καὶ ἀδελφός μου: (11).

«Ὁ ἀδελφός μου Ἀντώνιος ἦτον ἀπὸ ἐμὲ δύο χρόνους καὶ ἕξ μῆνας μεγαλύτερός μου. Ἦτον καλῆς διαγωγῆς ἀγαποῦσε τὴν σπουδὴν, εἰς ἄκρον ἐπιμελής. Ἐσπούδαζε ἑπτὰ χρόνους εἰς τὸ σχολεῖον τῶν Κυδωνιῶν, ὁ σκοπὸς τοῦ πατρός μου ὅπου τὸν ἤφερον εἰς Κορφοῦς καὶ ὅπου εὐρέθη εἰς τὸ καράβιον μας, ἦτον νὰ ἐξακολουθήσῃ εἰς τὴν Εὐρώπην τὰ μαθήματά του, συνεροφύετο δὲ καὶ παρὰ τοῦ Ράιου. Ὁ ἄδικος τύραννος μᾶς τὸν ἐστέρησεν. Αἰωνία σου ἡ μνήμη φίλτατε ἀδελφεῖ Ἀντώνιε».

Ἀκολουθεῖ τὸ τέλος)

ΑΝΤΩΝ. ΛΙΓΝΟΣ

σελίδα 209

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΥΔΡΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΥΔΡΑΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΜΟΝΟΝ ΤΟΝ ΑΝΤ. Ν. ΜΑΝΙΚΗΝ	ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ & ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ· ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ : ΑΓ. ΚΩΝ/ΤΙΝΟΥ 9 - ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ	ΑΝΤΩΝΗΣ Ν. ΜΑΝΙΚΗΣ
ΕΤΟΣ 2' - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1939 ΑΡΙΘ. 10 (82)	ΚΑΤΟΙΚΙΑ : ΕΛΛΗΣΠΟΝΤΟΥ 18 - ΑΘΗΝΑΙ (2)

ΑΛΗ ΠΑΣΑ ΤΕΠΕΛΕΝΛΗ ΚΑΚΟΥΡΓΙΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΣΑΧΙΝΗ ΜΑΡΤΥΡΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

2 (Τελευταίον)

«Εν Ἀθήναις τῇ 20 Φεβρουαρίου 1840

Ὁ ὑποφαινόμενος χρηματίσας εἰς ἱκανὸν διάστημα ἐτῶν πλησίον τοῦ ποτὲ σατράπου τῶν Ἰωαννίνων Ἀλῆ Πασᾶ Τεπελενλῆ, πιστοποιῶ ἐν καθαρῷ συνειδήτῃ καὶ μεθ' ὄρκου ὅτι ὁ ἐξ Ὑδρας καπετὰν Δημήτριος Σαχίνης, ἀφ' οὗ κατὰ τὸ ἔτος 1807 εὐρίσκειτο διηνεκῶς μετὰ τοῦ ἰδιοκτῆτου πλοίου του εἰς ὑπηρεσίαν ζωστικὴν ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ ναυάρχου Σινιάβιν καὶ κατεστάθῃ ἐχθρικώτατος εἰς τοὺς Ὀθωμανούς, ὄντας τότε εἰς πόλεμον μετὰ τοὺς Ρώσους, συνελήφθη δολίως μετὰ τῶν δύο υἱῶν του κατὰ τὸ ἔτος 1809 (1*) εἰς τὸν λιμένα Σύβοτα τῆς Ἠλείου, ἀντικρυτῆς νήσου Παξῶν παρὰ τινων ἐκεῖ οἰκούντων Ἀλβανῶν Ὀθωμανῶν ὀνομαζομένων Καμπέρη καὶ Ρεσοῦλη υἱῶν τοῦ Μούρτου, μετὰ τοὺς ὁποίους ἐνομιζέτο εἰς φιλίαν, ὡς ἀγοράζων παρ' αὐτῶν τρόφιμα, ἀλλ' οὗτοι ἦσαν κρυφίως ἀγορασμένον ἀπὸ τὸν Ἀλῆ Πασᾶν, καὶ ἐστάλη μετὰ τοῦ υἱοῦ του Ἀντωνίου (διαφυγόντος τοῦ ἐτέρου υἱοῦ του Γεωργίου) εἰς Ἰωάννινα. Ταυτοχρόνως δὲ συνελήφθη παρ' αὐτῶν καὶ τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἦτο φορτωμένον ἄλας, μεθ' ὄλων τῶν ἐπιβατῶν, τῶν ὁποίων ἀκολούθως ἀπολυθέντων ὡς ὑπῆκόων Ἀγγλων, ἔμεινε ὁ Σαχίνης μετὰ τοῦ θηθέντος υἱοῦ του καὶ τὸ πλοῖον του εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ τυράννου καὶ ἐρρίφθησαν οὗτοι εἰς σκοτεινὴν καὶ ἀπόρητον φυλακὴν, ἀφ' ὅπου πλέον δὲν ἐφάνησαν εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Καθὼς δὲ ἀκολούθως ἔμαθον ἐκ στόματος ἑνὸς τῶν δημίων, ὁ μὲν υἱὸς τοῦ Σαχίνη Ἀντώνιος ὑπέφερε τὸν θάνατον τῆς ἀγχόνης, ὁ δὲ Σαχίνης αὐτὸς ὑπέκλυσε εἰς ποικίλα καὶ φρικτὰ μαρτύρια, καθὼς ἐπίθεσιν σιδηροῦ πυρωμένου στεφάνου εἰς τὴν κεφαλὴν, χύσιν φλογισμένου ἐλαίου εἰς τὸ στήθος, πλάκωμα δι' ἑνὸς παμμεγίστου λίθου, καὶ ἄλλα ἐξ ὧν ἐξέψυξεν.

Δηλοποιῶ προσέτι, ἐπίσης ἐν συνειδήσει καὶ μεθ' ὄρκου ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, καὶ πρὶν εἰσεῖτι γνωρισθῆ ἂν ὁ Σαχίνης ἐξῆ εἰσεῖτι ἢ ἀπέθανεν εἰς τὴν κρυφὴν φυλακὴν, εἶχα λάβει ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν ἐν Ὑδρᾷ Ν. Τομπάζην, ὅστις φίλος μου ὦν ἀπὸ Βενετίας καὶ γνωρίζων τὴν παρὰ τῷ σατράπῃ οἰκειότητά μου, μ' ἐπεφόρτιζε νὰ ἐξετάσω περὶ τοῦ Σαχίνη, καὶ ἂν ἦτον εἰσεῖτι ζῶν, νὰ προσπαθῆσω περὶ τῆς ἐλευθερώσεώς του, καὶ χρείας καλούσης νὰ ἐξοδεύσω καὶ ὅσα ἤθελον ἀναγκαιοῖ χρήματα. Λαβὼν τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἀνέφερα περὶ τοῦτου

εἰς τὸν σατράπην καὶ τὸν ἠρώτησα συγχρόνως ἂν τῶντι ἔχη τοιοῦτον ἄνθρωπον εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἂν αὐτὸς ἐξῆ εἰσεῖτι. Ὁ τύραννος τότε ἐσφιγξε τὸν λαιμόν του μετὰ τὴν χεῖρα του, δεικνύων ὅτι τὸν ἐφόνευσεν. Ἐτόλμησα τότε νὰ τὸν ἐρωτήσω τὴν αἰτίαν, καὶ αὐτὸς τότε μετὰ θυμὸν μοὶ ἀπεκρίθη ὅτι τὸν ἐκδικήθη, διότι τουρκικὸς ὑπῆκοος ὦν ἐγινε Ρώσος καὶ ἐπολέμει τοὺς Τούρκους, αἰχμαλωτίσας καὶ φονεύσας πᾶμπόλους ἐξ αὐτῶν. Μολταῦτα, μοὶ ἐπρόσθεσε, σὺ μὴ γράφῃς ὅτι τὸν ἐφόνευσας, ἀλλ' ὅτι τὸν ἔχω εἰς τὴν φυλακὴν, ὡς ἔχων κατ' αὐτοῦ ἀπαιτήσεις διὰ τὰς ὁποίας εἶχε κάμει λείας.

Τελευταίον τὸν ἠρώτησα ἂν ἠθῆεν εἰς τὸ πλοῖον του χρήματα πολλά, καὶ μ' ἀπήντησε, ναί, εὐρέθη ἱκανὴ περιουσία ἀλλ' ὄχι πάλιν τόση ὅσην ἔλεγεν ἡ φήμη. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ φήμη ἔλεγεν, ὅτι εὐρέθησαν εἰς τὸ πλοῖον τοῦ Σαχίνη πολλὰ πλούτη.

Ταῦτα γνωρίζων καὶ μαρτυρῶν, εἰς ἔνδειξιν καὶ πίστιν ὑποφαίνομαι.

Γεώργιος Τουρτούρης

Οἱ ὑποφαινόμενοι πιστοποιοῦμεν ἐν καθαρῷ τῷ συνειδήτῃ ὅτι ὁ ἀνωτέρω ὑπογεγραμμένος κύριος Γεώργιος Τουρτούρης ἦτον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καθ' ἣν ἐλήφθη ὁ καπετὰν Σαχίνης μετὰ τοῦ πλοίου του, πλησίον τοῦ σατράπου τῶν Ἰωαννίνων Ἀλῆ Πασᾶ, καὶ εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ ἀκριβῶς τὰ ἀνωτέρω παρ' αὐτοῦ ἀναφερόμενα.

- Ἀθανάσιος Λιδωρικῆς σύμβουλος Ἐπικρατείας
- Στέργιος Παπᾶ Στεργίου
- Ἄγγελος Σίμος.

Ὁ Διοικητὴς Ἀττικῆς

Ἐπικυροῖ τὴν γνησιότητα τῶν ἀνωτέρω ὑπογραφῶν τῶν Κ. Κ. Τουρτούρη, Ἀθανασίου Λιδωρικῆ συμβούλου τῆς Ἐπικρατείας, Στεργίου Παπᾶ Στεργίου καὶ Ἀγγέλου Σίμου.

Τῇ 20 Φεβρουαρίου 1841. Ἀθήναι

(Σ) Ὁ Διοικητὴς Ἀττικῆς
Γ. Λεβέντης

Ἐπικυροῦμεν τὸ γνήσιον τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Διοικητοῦ Ἀττικῆς Κ. Γεωργίου Λεβέντη.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 21 Αὐγούστου 1841

(Σ) Ὁ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας Δ. Χρησιτίδης

Pour la légalisation de la signature ci-contre de M. Chrétidés secrétaire d'Etat au département de l'intérieur

Athènes le 22 Août)3 7bre 1841

Le secrétaire d'Etat de la maison du Roi et des affaires étrangères I. Risos

Θά φανῆ παράδοξον πῶς μετὰ εἴκοσι καὶ ἑν ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Σαχίνη ἔδωσε τὴν περι τούτου βεβαίωσιν ὁ Τουρτούρης. Τὸν λόγον μανθάνομεν ἐκ τοῦ ἐπομένου ἐγγράφου γεγραμμένου εἰς τὴν γαλλικὴν, ὅπερ παραθέτομεν ἐν μεταφράσει:

Ἀθῆναι 22 Ἀυγούστου 13 Ἰουλίου 1841.

Πρὸς τὸν κύριον Ἰωάννην Παπαρρηγόπουλον
γενικὸν πρόξενον

τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Αὐτοκράτορος Πασῶν τῶν Ρωσσιῶν ἐν τῇ Σιεραῖ Ἑλλάδι καὶ ἐν Ἐββοίᾳ.

Ὁ ὑπογεγραμμένος ἔμαθε πρὸ μικροῦ ἐκ τῶν Ἐφημερίδων τῆς Πετροπόλεως, ὅτι ἡ Ρωσικὴ Αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις ἔλαβε τὴν φιλάνθρωπον ἀπόφασιν νὰ καλέσῃ ἐκείνους τῶν πλοιαρχῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ, οἱ ὅποιοι ἔχουν δικαίωματα ἀποζημιώσεως ἢ ἀνταμοιβῆς διὰ τὰς ὑπηρεσίας ἐνεκεν ζημιῶν, τὰς ὁποίας ὑπέστησαν εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν ὑπηρεσίαν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ναυάρχου Σινιάβιν κατὰ τὸ ἔτος 1806 καὶ τὰ ἐπόμενα, νὰ ὑποβάλουν διὰ τῶν τοπικῶν ἀρχῶν δηλώσεις τῶν ἀπαιτήσεών των διὰ νὰ ἐξελεγχθοῦν.

Συμμορφούμενος πρὸς τὴν εὐμενῆ ταύτην προσκλησιν ὁ ὑπογεγραμμένος, υἱὸς καὶ κληρονόμος τοῦ μακαρίτου πλοιαρχοῦ Δημητρίου Σαχίνη, ὡς τὸ προσηρτημένον πιστοποιητικὸν ὑπὸ στοιχείου Α', ἰδιοκτητῆ τοῦ Ἐδραϊκοῦ κορβέττα Ἰοῖς, ἔχει τὴν τιμὴν νὰ κτετεῖται διὰ τῆς ὑμετέρας μεσολαβήσεως, κύριε γενικὲ πρόξενε, τὴν πασίγνωστον μεγαλοδωρίαν καὶ τὴν φωτεινὴν δικαιοσύνην τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Αὐτοκράτορος, ὑποβάλλων μὲ βεβαιότατον σέβας τὴν ἐπομένην αἴτησιν.

Ἡ κορβέττα ἐκείνη, χωρητικότητος 600 τόννων, διοικουμένη ὑπὸ τοῦ πλοιαρχοῦ Ἀντωνίου Χατζῆ Δούκα, ὑπὸ σημαίαν Ὀσσεϊκὴν, ἀνήκεν ἀπ' ἀρχῆς ὡς ἰδιοκτησία κατὰ τὰ ἔξ ἐνδέκατα εἰς τὸν Δημήτριον Σαχίνην, πατέρα τοῦ ὑπογεγραμμένου, καὶ κατὰ τὰ ἄλλα πέντε ἐνδέκατα εἰς τὸν Ἀντωνίου Χατζῆ Δούκα, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνημμένου τίτλου ἰδιοκτησίας ὑπὸ στοιχείου Β'.

Τὸ πλοῖον ἐκεῖνο εὗρίσκετο εἰς τὸν λιμένα τῆς νήσου Ὑδρας κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1807, ὅποτε ὁ ναύαρχος Σινιάβιν, ὁ ὁποῖος εὗρίσκετο εἰς τὸν ἴδιον λιμένα, ἐπὶ τῇ πληροφορίᾳ ἦτις κατὰ τὴν ὁμολογίαν του, τοῦ ἔδωθη, καὶ καθ' ἣν ὁ ἕτερος τῶν ἰδιοκτητῶν, ὁ Δημήτριος Σαχίνης ἦτο ὑπὸ πλοῦ Γάλλος, τὸ ἐζήτησε καὶ τὸ ἔλαβεν, ἐφωπλισμένον ὡς ἦτο, διὰ τὴν αὐτοκρατορικὴν ὑπηρεσίαν, ὡς περὶ φηται τις ἐκ τοῦ ἐπισήμου ἐγγράφου τοῦ ναυάρχου, προσηρτημένου ὑπὸ τὸ στοιχεῖον C.

Ἄν καὶ μετ' ὀλίγον ὁ ναύαρχος ἐπληροφορήθη ὅτι τὸ ἐν λόγω πλοῖον ἦτο ἰδιοκτησία Ὑδραίου καὶ ὄχι Γάλλου, ἐξηκολούθησε νὰ τὸ κρατῆ προφασισόμενος ὡς δικαιολογίαν ὅτι ἦτο ἤδη εἰς αὐτὸ ἀνηρτημένη ἡ αὐτοκρατορικὴ σημαία. Οὕτω καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ μεταξὺ Ρωσσίας καὶ Τουρκίας πολέμου τὸ πλοῖον ἀπετέλει μέρος τοῦ αὐτοκρατορικοῦ στόλου, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ἐπισήμου ἐγγράφου τοῦ δημάρχου τῆς Ὑδρας, προσηρτημένου ὑπὸ στοιχείου D.

Κατὰ τὸ διάστημα ἐκεῖνο ἡ κορβέττα ἐκείνη ἐπραγματοποίησεν ἀρκετὰς ἐξθρικὰς λείας. Ἐκ τῶν λειῶν ἐκείνων αἱ ὁποῖαι ἦσαν σημαντικαί, καὶ τῶν

ὁποίων ἡ ἀξία, κατὰ τὴν τότε κοινὴν φήμην, ἀνῆλθεν εἰς τὸ ποσὸν τῶν 760.000 πιάστρων, τὸ νόμιμον μερίδιον δὲν ἔδωθη εἰς τοὺς ἰδιοκτήτας, διότι τοῦ Ἀντωνίου Χατζῆ Δούκα ἀποβάντος ὀφειλέτου πρὸς τὸν πατέρα τοῦ ὑπογεγραμμένου, ὁ τελευταῖος ἐνόμισεν ὅτι ἔδικαιοῦτο νὰ κατάρχη τὸ εἰς χεῖρας τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς περὶ οὗ ὁ λόγος χρέμα, ὡς τοῦτο φαίνεται ἐκ τοῦ ὑπὸ στοιχείου E' ἐγγράφου τοῦ πλοιαρχοῦ Θεοδώρου Λέλλου, καὶ ὡς εἶναι δυνατὸν νὰ βεβαιωθῇ ἐν πάσῃ στιγμῇ διὰ τῆς ἐρευνῆς τῶν δημοσιῶν καταστίχων τῆς τότε αὐτοκρατορικῆς κυβερνήσεως.

Τὸ 1808 ἀποφάσεις τελεσίδικαι τοῦ δικαστηρίου Κερκύρας, αἱ ὁποῖαι θὰ ὑποβληθοῦν ἐν καιρῷ ὅπου δέον, ἐπεδίκασαν τὴν κορβέτταν ὀλόκληρον εἰς τὸν πατέρα τοῦ ὑπογεγραμμένου ὡς πλήρη ἰδιοκτησίαν του, τοῦ Ἀντωνίου Χατζῆ Δούκα κηρυχθέντος πρὸς τοὺς ὀφειλέτου ὄχι μικρῶν ποσοτήτων.

Ὁ ὑπογεγραμμένος θὰ ἐπεθύμει νὰ μὴ ἀναμνησθῇ θλιβερῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα ἐπηκολούθησαν μετέπειτα ἕνεκα τοῦ πλοίου τούτου.

Ὅτι ὁ διαβόητος τύραννος Ἀλῆ Πασᾶς τῶν Ἰωαννίνων, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπεζήτηε παρά ἐκδίκησιν διὰ τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον τὸ πλοῖον τοῦτο ἐπροξένησεν εἰς τοὺς Τούρκους διαρκούντος τοῦ πολέμου, τὸ ἤρπασε δι' ἀπάτης καὶ τὸ ἐδήμευσε μετ' ὄλου τοῦ φορτίου καὶ τῶν χρημάτων τὰ ὁποῖα εὗρέθησαν ἐν αὐτῷ.

Ὅτι εἰς τὸν λιμένα τοῦ Μούρτου ἐν Ἠλείῳ, ὅπου τὸ πλοῖον ἤρπαγη, ὁ πατὴρ καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ ὑπογεγραμμένου ἐκρατήθησαν δεσμῶται, ἐνῶ ὁ ὑπογεγραμμένος ἠδυνήθη νὰ σωθῇ ὡς ἐκ θαύματος διὰ λέμβου εἰς Κέρκυραν.

Ὅτι ὁ πατὴρ καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ ὑπογεγραμμένου, ἀφοῦ ὑπέστησαν εἰς τὰς φοβερὰς φυλακὰς τῶν Ἰωαννίνων τὰ σκληρότερα βασανιστήρια, ἐπὶ τέλους ἐθανατώθησαν.

Πάντα ταῦτα τὰ γεγονότα ἐγράφησαν εἰς τὴν ἱστορίαν μὲ χαρακτηριστὰς αἵματηροῦς. Εἶναι πασίγνωστα καὶ ἐγείρουν ἀκόμη τὴν φρίκην καὶ τὸν οἰκτον πάσης χριστιανικῆς καρδίας. Ἐπιβεβαιοῦνται ἄλλως τε διὰ τοῦ προσαρτωμένου ἐγγράφου ὑπὸ στοιχείου E' τοῦ δημάρχου τῆς Ὑδρας καὶ τῆς ἐπιμαρτυρίας ὑπὸ στοιχείου F' τοῦ κυρίου Γεωργίου Τουρτούρη, αὐτόπτου καὶ ἀξιοπίστου μάρτυρος, ὅστις εἶχε διάφορα ὑπουργήματα εἰς τὴν αὐτὴν τοῦ σατραποῦ ἐκεῖνου.

Ἐπὶ τοιούτων ἐκδουλεύσεων στηριζόμενος καὶ πρὸς ἀνακούφισιν καὶ παρηγορίαν ἐκ τῶν τοιούτων δεινῶν τολμᾷ ὁ ὑπογεγραμμένος νὰ προστρέξῃ δι' ὑμῶν, κύριε γενικὲ πρόξενε, εἰς τὴν ἀπεραντον φιλανθρωπίαν καὶ τὴν ἄκραν δικαιοσύνην τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Αὐτοκράτορος Πασῶν τῶν Ρωσσιῶν. Ὑμεῖς, ὁ ὁποῖος πρὸ πολλοῦ διαμένετε ἐν Ἑλλάδι καὶ γνωρίζετε ἐπακριβῶς τῶν τελευταίων χρόνων τὴν ἱστορίαν τῆς, Ὑμεῖς εἴσθε ὁ ἐνδεδειγμένος νὰ ἐπιβεβαιώσητε τὰ προσηρτημένα γεγονότα καὶ νὰ πείσητε τὴν αὐτοκρατορικὴν κυβέρνησιν, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἴσως ὑπόθεσις πλέον ἀξία τῆς εὐλόγου καὶ ζωνῆς αὐτῆς συμπαθείας ἀπὸ τὴν τραγικὴν ταύτην ὑπόθεσιν, μάλιστα διὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ Τίγρις τῆς Ἠλείου οὐδεμίαν ἰδιαίτην αἰτίαν εἶχε διὰ νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τῆς οἰκογενείας τοῦ ὑπογεγραμμένου. Οὐδὲν ἄλλο ἤθελε, καὶ τὸ

ἐπίστευε, παρὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν δόξαν τῆς Ρωσσίας.

Ὁ ὑπογεγραμμένος δὲν προτίθεται νὰ ἀπαιτήσῃ ἀποζημιώσιν δικαιοματικὴν, διότι θὰ ἐθλίβετο οὕτω ἡ ψυχὴ του νὰ διενοεῖτο νὰ ζητῆ τὴν τιμὴν τοῦ αἵματος, δι' αὐτὸν ἀνεκτιμήτου, τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του. Θέτει ἀπλῶς πάντα ταῦτα τὰ περιστατικὰ ὑπ' ὄψιν τῆς αὐτοκρατορικῆς κυβερνήσεως, προσθέτων ὅτι ἡ κορβέττα ἐκεῖνη ἐστοίχιζεν εἰς τὴν οἰκονομίαν του ἐβδομηκοντα χιλιάδας διστήλων, ὅτι ποσὸν εἴκοσι τεσσάρων χιλιάδων διστήλων εὑρέθη ἐπὶ τοῦ πλοίου ὅτε κατελήφθη καὶ ὅτι ἡ ἀξία τοῦ φορτίου ἀνήρχετο εἰς τέσσαρας χιλιάδας διστήλων τὸ ὅλον ἐνενήκοντα ὀκτὼ χιλιάδας διστήλων, καὶ ὅτι τέλος ὁ ἀποβιώσας πατήρ μου εἶχε νὰ λάβῃ τὴν νόμιμον μερίδα ἐκ τῶν λειῶν τῶν γενομένων ὑπὸ τοῦ πλοίου του. Ἡ αὐτοκρατορικὴ κυβέρνησις ἄς εὐαρεστηθῆ νὰ κάμῃ ὅ,τι νομίζει ἀρμόζον. Ὁ ὑπογεγραμμένος ἐπαφίεται καθ' ὀλοκλήριαν εἰς τὴν γενναιοψυχίαν της. Ἄλλο δὲν ζητεῖ παρὰ ἀπλὴν μόνον χάριν.

Ἀναγνωρισθεὶς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου μόνος ἰδιοκτῆτης τῆς κορβέττας καὶ πιστωτῆς τοῦ Ἀντωνίου Χατζῆ Τούκα ὁ ὑπογεγραμμένος, ὑποβάλλει τὸ αἴτημά του ὡς μόνος αὐτὸς δικαιούχος καὶ ὑπὲρ μόνου αὐτοῦ δι' ὅλην τὴν ὑπόθεσιν τολμᾷ νὰ παρακαλέσῃ τὴν αὐτοκρατορικὴν κυβέρνησιν νὰ εὐδόκησῃ νὰ ἐκδώσῃ τὴν ὑψηλὴν ἀπόφασίν της. Ἐκεῖνοι, ἐν τούτοις, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ ἀνατεθῆ ἡ ἐκτέλεσις τῆς ὑψηλῆς θελήσεως τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Αὐτοκράτορος, εἶναι οἱ ἀρμόδιοι νὰ μὴ ἀναγνωρίσουν προσωρινῶς τὸν ὑπογεγραμμένον παρὰ διὰ τὰ 6/11. ἐπιφυλασσόμενοι διὰ τὸ ὑπόλοιπον, διὰν παρουσιάσῃ τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου, ἐκ τῆς ὁποίας προκύπτουν τὰ δικαιώματά του καὶ τῆς ὁποίας θὰ σπεύσῃ νὰ ζητήσῃ ἐπικευρωμένον ἀντίγραφον.

Ὁ ὑπογεγραμμένος ἐπαφίεται ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν ὑψηλὴν εὐμένειαν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ ἔχει τὴν τιμὴν νὰ διατελῆ με βαθυτάτον σέβας.

Τῆς Ὑμετέρας ἐξοχότητος, κύριε γενικὴ πρόξενε, ταπεινότητας καὶ εὐπειθέστατος θεράπων

Γ. Σαχίνης

Ἦδρα 1 Σεπτεμβρίου 1939

ANT. ΛΙΓΝΟΣ

(1) Ἀρχεῖον Ὑδρας, τόμ. 3 σελ. 12, 51, 52.

(2) Ἐσφαλμένως ἐγράφομεν εἰς ἄρθρον μας δημοσιευθὲν εἰς τὸ τεύχος τοῦ Ἰουλίου, ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ ἀρπαγὲν πλοῖον ἦτο τὸ Σαχίνι, περὶ οὗ εἰς αὐτὸ γίνεται λόγος ἦτο ἡ Ἰρίς.

(3) Γ. Κριεζῆ, Ἱστορία τῆς Ὑδρας, σελ. 143—144 καὶ Ἀρχεῖον Ὑδρας, τόμ. 3 σελ. 428, 462, 522, 527, 531, 536, 539, 557 καὶ τόμ. 4 σελ. 3.

(4) Ἀρχεῖον Ὑδρας, τόμ. 3.

(5) Πρὸς ἐπιτυχίαν συγγνώμης ἐδαπάνησαν 2000 διστήλα, ἔχοντα σημερινὴν ἀνταλλακτικὴν ἀξίαν 2000000 δραχμῶν. Δι' ἀποζημιώσιν ἐνὸς φορτίου ἐλαίου ἀνήκοντος εἰς τὸν Παρίωνα Coutourier, πρόξενον τῆς Γαλλίας ἐν Ἀθήναις ἐπλήρωσαν 220000 γρόσια, ἔχοντα τότε ἀξίαν 44000 διστήλων καὶ σημερινὴν ἀνταλλακτικὴν ἀξίαν 44000000 δραχμῶν. Ὁ δὲ Λάζαρος Κουντουριώτης ἐδάνεισε τὸν Σενιάβιν διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ στόλου του 45000 Ὀλλανδικὰ φλωρία, ἔχοντα τότε ἀξίαν 108000 διστήλων καὶ σημερινὴν ἀνταλλακτικὴν ἀξίαν 108000000 δραχμῶν. (Ἀρχεῖον Ὑδρας, τόμ. 3 καὶ Γ. Κριεζῆ, Ἱστορία τῆς Ὑδρας σελ. 125).

Κάμνομεν τὸν ὑπολογισμόν ἐπὶ τῆ βάσει τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ τιμὴ τῶν πραγμάτων, ὑπολογιζομένη εἰς χρυσόν, εἶναι

Ο ΥΔΡΑΪΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΣΤΗΝ ΥΔΡΑ

Πατρίδα,
ἡ λέξι σου ἅγια.
Τ' ἀντίκρουσμα, πλάνημα στὸ φῶς τὸ γαλήνιο,
καὶ μοιάξεις,
τὸ κύμα πατέ νὰ μὴ σ' ἀγγίξῃ
μόναχο οἱ ἀφροὶ
ν' ἀχνοπλέκουνε γιὰ σέ δαντελώματα.
Καὶ πάνω στῶν βράχων τὰ γλυφτὰ τ' ἀετώματα
νὰ χύνονται, νὰ σμίγουν τὰ χρώματα
στά χρυσὰ βασιλέματα
καὶ ν' ἀνάβουν
στά γένεματα τὰ ἠλιάχτινα,
πύρινα.
Πατρίδα,
στὸ σῦνταμπο σιγοῦνε καὶ δέονται
τὰ πέτρινα ὑψώματα,
καὶ δέονται
γιὰ κείνους ποὺ σ' ἄγιασαν,
γιὰ κείνους ποὺ σ' ὕψωσαν,
καὶ δέονται
γιὰ κείνους ποὺ χάθηκαν,
καὶ δέονται, καὶ δέονται
τὰ πέτρινα ὑψώματα
ποὺ ἐπάνωθε ἀκοίμητα ἀνάβουν καντηλιέρα,
κι' ἀστέρια γιὰ σέ στεφανώματα.
Πατρίδα,
τώρα, ἀπλό, καὶ σὰν ἅγιο
τὸ κάθε ξημέρωμα,
μὲ γαλήνιο τὸ γέννημα
μὲ τὸ πένιμο, σὰν τραγοῦδι...
σὰν τραγοῦδι.
Καὶ τὸ πᾶνε τ' ἀσπρόπουλα
μακριά, στά ναυτόπουλα
ποὺ ποθοῦνε τ' ἀντίκρουσμα τὸ δικό σου
σὰν πλάνημα, ὑφασμένο μὲ μάγια
καὶ γυροῦν ν' ἀκούσουνε
τὴ δικιά σου,
τὴ λέξι τὴν ἅγια.

ΦΑΝΗ Ι. ΣΑΧΙΝΗ

σήμερον πενταπλασία καὶ ὅτι ἡ χρυσὴ δραχμὴ τιμᾶται σήμερον 40 χαρτίνας.

(8) Ὁ ἕτερος τῶν υἱῶν τοῦ Σαχίνη κατάρθωσε νὰ διαφύγῃ, εὐθὺς ὡς συνελήφθη, καὶ δὲν διέσωσεν αὐτὸν ὁ Rouqueville.

(9) Ὁ Rouqueville ἐσφαλμένως ὀνομάζει τὸ πλοῖον Ὀρφεύς.

(8) Rouqueville, Histoire de la régénération de la Grèce, τόμ. 1 σελ. 226.

(9) Ἀρσβαντινοῦ, Ἱστορία τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ, σελ. 201.

(10) Προηγείται περιγραφή ἐμπορικῶν διενέξεων καὶ δικῶν, πρὸς τερατισμὸν τῶν ὁποίων ὁ Σαχίνης διέτριβεν ἐν Κερκύρῃ.

(11) Ὁ Δημήτριος Σαχίνης ἐν ἐπιστολῇ του ἐξ Ἰωαννῶν πρὸς τὸν Ἀναστάσιον Θεοδοράκην, ὑπὸ χρονολογίαν 13 Ἰουνίου 1810, γράφει ὅτι συνελήφθη ἐν Μούρτζῃ τὴν 17 Μαΐου καὶ ἤχθη εἰς Ἰωάννινα τὴν 22 ἰδίου καὶ παρακαλεῖ νὰ γράψουν οἱ προεστῶτες τῆς Ὑδρας πρὸς τὸν Ἀλῆ Πασᾶ νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ, νὰ γράψῃ καὶ ὁ Τομπάζης περὶ τούτου πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ Ἀλῆ, τὸν Βελῆ Πασᾶν Πελοποννήσου. Ἐγράψαν δὲ οἱ προεστῶτες πρὸς τὸν Ἀλῆ τὴν 20 Ἰουνίου 1810. Ἐγράψαν πρὸς αὐτὸν καὶ πάλιν τὴν 23 Μαρτίου 1814, καὶ πρὸς τὸν ἐν Ἰωαννίνοις Σταυρὸν Ἰωάννου τὴν 15 Σεπτεμβρίου. Ἄλλ' ὁ Ἀλῆ Πασᾶς οὐτε εἰς τὴν πρώτην ἐπιστολήν, οὐτε εἰς τὴν δευτέραν ἀπήντησεν. Ὁ δὲ Σταυρὸς Ἰωάννου ἀπήντησε τὴν 15 Ὀκτωβρίου, ὅτι ὁ Σαχίνης καὶ ὁ υἱὸς του πρὸ χρόνων ἀπέθανον. (Ἀρχεῖον Ὑδρας, τόμ. 4 σελ. 56, 58, τόμ. 5 σελ. 98, 149, 150).

(2) Ὁ Γεώργιος Τουρτούρης ἐσφαλμένως ἀνάγει τὸ γεγονός τούτο εἰς τὸ ἔτος 1809. Αὐτὸς ὁ Σαχίνης ἐν τῇ πρὸς τὸν Ἀναστάσιον Θεοδοράκην ἐπιστολῇ του γράφει ὅτι συνελήφθη τὴν 17 Μαΐου 1810.